

Единъ день седна на кжщния прагъ и се замисли. Спомни баща и майка и заплака. Дойдоха му на умъ и думитѣ на баща му. Перушанъ скочи, избърса очи и приближи до сандѣка. На дъното му бѣше останало само вжжето. Грабна го той, втурна се въ съседната стая и метна вжжето на халката. Но когато провисна да се обеси, дѣската отгоре изпръщѣ, откова се и нѣщо извънтѣ и се посипа по главата му. Перушанъ отвори очи и що да види: цѣлата стая бѣше посипана съ жълтици...

Разбра Перушанъ, какво е искалъ да му каже баща му, когато е скрилъ паритѣ подъ халката. Скочи той радостенъ, събра жълтицитѣ и ги заключи въ сандѣка. На другия день се облѣче човѣшки, изплати дълговетѣ си, откупи имотитѣ.

А непрокопсанитѣ другари, щомъ го видѣха пакъ съ пари, отново го заобиколиха:

— Хайде, Перушане, пакъ да гуляемъ !

— Ахаа ! — отвърна имъ Перушанъ, — приятели, азъ не съмъ вече вашиятъ Перушанъ ! Онзи Перушанъ, дето вие го познавахте, той умрѣ, увисна на вжжето. Вървете си по пжтя и търсете друго, като непрокопсания Перушана. . . Оставете мене !

ГЕОРГИ РАИЧЕВЪ

Гроздоберъ

Рано съ ясната зорница
стана Янка хубавица,
съсъ роса да се омие,
тънка пѣсень да извие,
преди слънце по лозята
да отиде при децата...
Па вървѣла, що вървѣла,
на една полянка спрѣла.
Чули я вращитѣ диви
и кадънки горделиви.
— Хей вий, птички сладкопойни,
отъ полета и усойни,
дигайте се, съ менъ тръгнете,
или пжтя ми кажете,
вече слънце е огрѣло,
и е жълто пожълтѣло,
тежко грозде — златно злато
грѣй съ отминалото лѣто.
Съсъ огньове, съ пѣсни вчера
почна вече гроздобера...

ИОРДАНЪ СТУБЕЛЪ

